

рията на неговия родъ, дѣло на единъ отъ прадѣдитѣ му, *попъ Протофанъ*, която излагала произхода и развоя на тоя родъ, като почнешъ отъ края на българското царство, та дори до срѣдата на XVIII-я вѣкъ. Ржкописътъ е билъ „на славянски, въ осмо, голѣмъ, широкъ до три прѣсти“ кжтанъ, като светиня, но загубенъ още въ 1812 г. или 1830 г. Прѣведеното отъ грѣцки на български евангелие отъ сливенския свещенникъ *попъ Александрия*, съвпадащо по произходъ съ поржчания у двамата сливенски свещенници прѣводъ на Библията или само на Новия завѣтъ — сжщо е изгубено. Очевидно е, че изреждането на паметници по тоя начинъ е съвсѣмъ безполезно.

Сливенскиятъ коментаръ на Паисиевия трудъ, съ авторъ Серафимъ прѣзъ 1794 г., е само коментаръ, а продълженята на тоя трудъ, като напримѣръ историята на иеромонахъ Спиридонъ или прѣписътъ му отъ Софрония — до насъ още не сж дошли. Поради липса на налични сливенски паметници отъ прѣди началото на миналия вѣкъ. принудени сме да пристѣпимъ направо къмъ по-новото литературно движение между сливенци отъ 1824 г. нататкъ. (Сливенскитѣ кондици, особено тия на черквитѣ Св. Димитъръ и Св. Никола, до 1850 г. сж писани на грѣцки, а съ даннитѣ си се отнасятъ повече за Сливенъ, отколкото за българитѣ въобще).

Като извѣстенъ съ име въ печатни български трудове, сподвижникъ на просвѣтителни начинания и издател на втората българска книга („Рибния Букваръ“), е сливенецъ *Антонъ Ивановъ или Ивановичъ* (Камбуроолу ражданъ кждѣ 1770 г., прѣселенъ въ Брашовъ прѣзъ 1800 г., а умрѣлъ тамъ кждѣ 1850 г.). Какго се спомена, той е издател и на други български книги (около 1830 г.).

Къмъ това начало могатъ да се отнесатъ и откжслечнитѣ или само въ писма и ржкописъ трудове на прѣселения въ Браила сливенецъ *Анастасъ Дукиади* (Дучевъ), който прѣвъ отъ всички българи, още прямо слѣдъ 1830 г. се заелъ да събира български старини, които съобщавалъ на Априловъ, Мурзаковичъ и Раковски (вижъ „О Асѣню първому“).

Основател на втория български журналъ е сжщо сливенецъ — *Иванъ Добровски*, нареченъ „Мірозрєніє“, издаванъ въ Виена, септемврий, 1850 г., а подновенъ послѣ въ Букурещъ прѣзъ 1870 г.¹⁾

¹⁾ Въ Виена е носѣло слѣдния надсловъ: Мірозрєніє, списаніє помесечно. Сочинителъ Іоанъ Добровичъ. Печати се во Виена в Мехітарістката Печатница септ. 1850 — јуніа 851; а въ Букурещъ: Мірозрєніє или български инвалидъ. Списание повременно. Уредникъ Иванъ Добровски. Окт. 1870 г.